

Այս հարցերու մասին զանից ամօրէն ար-
քայն մտածայցալ այլ դէտաստի չգիշիկներով,
որոնց խօսակցութեան յակերտի վրայ վար-
ած էի, Այցելուներն սեկանտի մը ժամա-
կը ինչ պարտաւոր առտոներն հոգեբով, և
մեկը բնաւ արդեօք շունչէնք ամենայն
ազատութեամբ խօսելով:

Ամենէն մեկն ինքնաբարձր, ճշմարիտ ճա-
րամանք էր, մինչ նշարածալով հասկցաւ ինչ
որ կ'անցնէր մտքիս մէջ.

—Դուք մ'իկն ըրիք մեր խօսածները,
այնքան չէ՛ք.

—Ոչ, խելցի,

—Եւ՛մ ընդունելի որ այդ պարբերութիւ-
նը, պարտի, Եթէ կ'ապրէ դրան չըլլաի՜ն,
և շատ ուշադրութեամբ դրան. բան մը
խած կամ հասցոյ չէ չգիտի ըլլալի՜ն:

—Ենթադրեմք որ ինքն ի՛նչ այդ ան-
դառնութիւնները գործելու և թելը առնէ
ինձ որ աստի՛ց տգետն քաղով,

—Գիտի մ'աւարե՞ք զմեզ:

—Բնաւ. կ'ողովմ միայն մեզ աղդա-
բարել թէ խիստ դատաստան մը ըրիք
այն խեղճ սիրովով խօսելով, որ յայտնայ
չէ ոչ իր գիտութեանն, ոչ այլ իր դուրս
ինկով անգիտելուն համար, ինչպէս կ'իտ-
եաւսէնք, պահ մը յարած և ու անոր վայր-
կերական պատգովով զոր որով թե՛քեա-
լի նշանօրնք լեզուի բանի մը... Հար-
ուածներով, շատ հեռու է քաղաքացական
ըլլալէ:

(Ծառուակիկի)